

Ο γονιός άνθρωπος

Ο γονεϊκός ρόλος είναι ίσως ότι πιο ουσιαστικό και δημιουργικό μπορεί κάποιος να αναλάβει αλλά παράλληλα πολύ δύσκολο και συχνά εξαντλητικό καθώς μεταξύ άλλων μας φέρνει τόσο άμεσα αντιμέτωπους με θέματα που μεταφέρουμε ψυχικά από την παιδική μας ηλικία μέχρι και την στιγμή που γινόμαστε γονείς. Σκεφτόμενοι λοιπόν αυτό που έλεγε ο άγγλος ψυχαναλυτής D. Winnicott ότι καλός γονιός είναι «ο αρκετά καλός γονιός» διαπιστώνουμε ότι δεν είμαστε τέλειοι και ότι άλλωστε το παιδί δεν χρειάζεται ένα τέλειο γονιό.

Αντίθετα είμαστε άνθρωποι γεμάτοι αδυναμίες, εντάσεις, κάθε λογής συναισθήματα και όλα αυτά όταν είναι ζωντανά μέσα στην καθημερινότητά μας και δεν φυλακίζονται πίσω από κοινωνικά ταμπού τύπου «δεν πρέπει να κλαίει η μαμά μπροστά στο παιδί», «αν μαλώνουν οι γονείς είναι καταστροφικό» τότε φανερώνεται ότι αποτελούμαστε από τα πάντα και το παιδί, αυτό το ήδη τόσο πολυσύνθετο ον δέχεται τον γονιό του ακριβώς όπως είναι.

Έτσι, αποδεχόμενοι ως γονείς το πόσο ατελείς είμαστε ως άνθρωποι συνειδητοποιούμε ότι κουβαλάμε σκέψεις, συναισθήματα, επιθυμίες τραύματα και εντάσεις τα οποία ασυνείδητα ενίοτε βγαίνουν στην επιφάνεια, μας καθορίζουν και μας κάνουν να συμπεριφερόμαστε με τον εκάστοτε τρόπο απέναντι στις διάφορες καταστάσεις που βιώνουμε ως γονείς. Το παιδί ήδη νιώθοντας κοντά του έναν γονιό του οποίου το συναίσθημα δεν είναι απαγορευμένο αλλά βρίσκεται εκεί ζωηρό και φανερό, μπορεί και το ίδιο να ξεδιπλώνεται, να υπάρχει και να δοκιμάζεται μέσα από όλα όσα του προκύπτουν ψυχικά από την σχέση που έχει με τους γονείς του.

Μέσα από τις χαρές, τις εσωτερικές συγκρούσεις, τις ματαιώσεις και τα τόσα άλλα που του δημιουργούνται, προετοιμάζεται, αποκτάει τις δυνάμεις και μαθαίνει τους τρόπους να αντιμετωπίζει όσο δύναται ότι προκύπτει στην πορεία της εξέλιξής του. Το τι συντελείται λοιπόν, μέσα στην μικρή κοινωνία της οικογένειας είναι προετοιμασία για το παιδί προκειμένου να αναπτύξει εκείνα τα ψυχικά εργαλεία που θα του επιτρέπουν να ζει με ασφάλεια, δημιουργικότητα και υγιείς σχέσεις με τον εαυτό του και τους άλλους.

Όλα τούτα βέβαια, με την προϋπόθεση ότι σαν γονείς έχουμε κάποιου βαθμού επίγνωση του δικού μας κόσμου ώστε να μην προβάλουμε ανοριοθετημένα και ακατάπαυστα στο παιδί μας θέματα που δεν το αφορούν άμεσα αλλά να είμαστε σε θέση να αφουγκραζόμαστε τον λόγο και τις πράξεις του διατηρώντας κάποιο μέτρο στις δικές μας συμπεριφορές. Έτσι, κάνουμε το παιδί να νιώθει ότι για εμάς τους ενήλικες που το μεγαλώνουν αξίζει να υπάρχει και να λαμβάνει την αγάπη μας γι' αυτό που είναι το οποίο ακριβώς επειδή είναι ανεπανάληπτο είναι και υπέροχο, άσχετα από το πώς το αντιλαμβάνεται το ευρύτερο κοινωνικό πλαίσιο.

Αν τολμούσαμε λοιπόν να πούμε ότι όλα παίζονται στην εφηβεία τότε θα συμπληρώναμε ότι όλα προετοιμάζονται στην παιδική ηλικία και αυτό αποδεικνύει το πόσο σημαντικός είναι ο ρόλος του

γονιού ως προς την μελλοντική εξέλιξη του παιδιού χωρίς να αναιρούμε το γεγονός ότι σε οποιαδήποτε ηλικία μπορεί κάποιος αν δουλέψει πολύ με τον εαυτό του να αλλάξει κάποια ψυχικά ζητήματά του.

Αποδεχόμενοι λοιπόν, όσο μπορούμε, αυτό που είμαστε ως άνθρωποι και αυτό που μπορούμε να προσφέρουμε μικρό ή μεγάλο στο παιδί μας μακριά από ενοχές αλλά μέσα από την καρδιά μας, επενδύουμε στη σχέση με το παιδί ποιότητα και ουσία, όπως νοείται αυτό για τον καθένα μας και χτίζουμε μια πραγματικότητα μέσα στην οποία μπορούμε να υπάρχουμε και να προοδεύουμε όλα τα μέλη της οικογένειας ελαχιστοποιώντας αυτόματα και τις απαιτήσεις για υλικά αγαθά προκειμένου να καλύψουμε εσωτερικές ελλείψεις.

Λήδα Πασαλή, Κλινική Ψυχολόγος-Ψυχοθεραπεύτρια